DE ONTDEKKING

Harlan Coben bij Boekerij:

Vals spel
Tegenwerking
Vermist
Ontwricht
Schijnbeweging
Schaduwleven
Laatste kans
Niemand vertellen
Spoorloos
Geen tweede kans
Momentopname
De onschuldigen
Eens beloofd
Geleende tijd
Houvast
Verloren
Verzoeking
Levenslijn
Blijf dichtbij
Schuilplaats (jeugdthriller)
Zes jaar
Nu of nooit (jeugdthriller)
Ik mis je
Gevonden (jeugdthriller)
De vreemde
De verbeelding
Naar huis
Laat niet los
De ontdekking
Wild
Win

boekerij.nl

HARLAN COBEN

DE ONTDEKKING

Eerste druk 2019
Vijfde druk 2021

ISBN 978-90-225-8592-4
ISBN 978-94-023-1249-2 (e-book)
ISBN 978-90-528-6121-0 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Run Away*
Vertaling: Jan Pott
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Irene Lamprakou / Arcangel Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2019 Harlan Coben
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Lisa Erbach Vance,
een voortreffelijke literair agent,
met liefde en dankbaarheid

1

Simon zat op een bank in Central Park – op Strawberry Fields, om precies te zijn – en had het gevoel dat zijn hart brak. Dat was niet te zien natuurlijk, aanvankelijk niet tenminste. Het viel pas op toen de eerste klappen werden uitgedeeld en twee toeristen uit – godbetert – Finland begonnen te gillen, en negen andere bezoekers van het park, afkomstig uit diverse landen verspreid over de hele wereld, het afgrijselijke voorval op video vastlegden met hun smartphones.

Maar dat gebeurde pas een uur later.

Er was geen aardbei te vinden op Strawberry Fields en het vergde heel wat verbeeldingskracht om in het driehoekige stuk parklandschap een veld (enkelvoud) te zien, laat staan meerdere velden, maar de naam was dan ook niet letterlijk bedoeld; het was de titel van een song van The Beatles. Strawberry Fields ligt direct bij het kruispunt van 72nd Street en Central Park West en is opgedragen aan John Lennon, die aan de overkant werd doodgeschoten. Het hart van het gedenkteken wordt gevormd door een cirkelvormig mozaïek, waarin het woord IMAGINE is aangebracht.

Simon staarde met knipperende ogen recht voor zich uit, hij was kapot. Toeristen stroomden langs en maakten foto's van het beroemde mozaïek – groepsfoto's en selfies, sommigen knielden op de steentjes, anderen gingen liggen. Iemand had, net zoals bijna iedere dag gebeur-

de, het woord IMAGINE versierd met bloemen en er rozenblaadjes in de vorm van een vredessymbool omheen gelegd, die om de een of andere reden niet wegwaaiden. De bezoekers waren erg geduldig, misschien omdat het een gedenkplaats was, en wachtten rustig tot ze aan de beurt waren om die ene speciale foto te maken op het mozaïek, die ze vervolgens met Snapchat of Instagram of welk socialmediavehikel ze maar gebruikten de wereld in stuurden, vergezeld van een citaat van John Lennon; een paar regels uit de Beatles-song misschien, waarin de hoop werd uitgesproken dat ooit iedereen in vrede zou samenleven.

Simon had een pak aan en droeg een stropdas. Hij had niet de moeite genomen om de stropdas los te trekken toen hij vertrok van zijn kantoor in het World Financial Center in Vesey Street. Tegenover hem, aan de andere kant van het beroemde mozaïek zat een… Tja, hoe moest je die tegenwoordig noemen? Een dakloze? Een passant? Een verward persoon? Een schooier? In ieder geval iemand die songs van The Beatles speelde om geld te verdienen. De 'straatmuzikant' – misschien was dat wel een vriendelijker benaming – had een onverzorgd gebit, bespeelde een ontstemde gitaar en zong met een gebroken stem dat ze Penny Lane in haar oren en ogen meedroeg.

Dat riep een vreemde of op zijn minst grappige herinnering op. Toen de kinderen nog klein waren – Paige was een jaar of negen, Sam zes en Anya drie – wandelde Simon vaak met hen vanuit hun appartement in 67th Street, vijf straten verderop, tussen Columbus Avenue en Central Park West, langs Strawberry Fields, naar de beeldengroep met Alice in Wonderland aan de oostkant van het park, bij het Conservatory Water waar ze met modelzeilboten varen. Wat bijna nergens op de wereld mag, mag daar wel. Kinderen mogen over de bijna drie meter hoge figuren van Alice, de Hoedenmaker, het Witte Konijn en een paar onwaarschijnlijk grote paddenstoelen klauteren en kruipen. Sam en Anya gaven zich er helemaal aan over tot Sam op een bepaald moment altijd twee vingers in de bronzen neusgaten van Alice stak en naar Simon gilde: 'Papa! Papa, kijk! Ik peuter in Alice d'r neus!', wat

Ingrid, Sams moeder, steevast een zucht deed slaken en haar een binnensmonds gemompeld 'Jongens' ontlokte.

Maar Paige, hun oudste, was toen al een stiller kind. Ze zat op een bank met een kleurboek en ongeschonden krijtjes – ze vond het vervelend als krijtjes gebroken waren of als het wikkel had losgelaten – en kleurde natuurlijk altijd keurig binnen de lijntjes. Toen ze ouder werd, vijftien, zestien, zeventien, verruilde ze de krijtjes voor een pen en schreef ze, zittend op een bank in het park, verhalen en liedteksten in een dagboek dat haar vader had gekocht bij Papyrus aan Columbus Avenue. Alleen ging Paige nooit zomaar op een willekeurige bank in het park zitten. Zo'n negenduizend banken in Central Park zijn gesponsord door mensen met geld. Er wordt een plaatje op de bank geschroefd met een persoonlijke boodschap, vaak om een herinnering levend te houden, zoals ook op de bank waarop Simon op dat moment zat:

TER NAGEDACHTENIS AAN CARL EN CORKY

Soms zat er een verhaal aan vast, dat waren de banken waaraan Paige de voorkeur gaf:

VOOR C EN B, DIE DE HOLOCAUST HEBBEN OVERLEEFD EN
IN DEZE STAD OPNIEUW BEGONNEN

VOOR MIJN LIEFJE ANNE, IK HOU VAN JE, IK AANBID JE,
IK HEB JE LIEF. WIL JE MET ME TROUWEN?

OP DEZE PLEK BEGON HET VERHAAL VAN ONZE LIEFDE,
OP 12 APRIL 1942

Op de bank waar Paige de voorkeur aan gaf, waar ze uren op kon zitten met haar nieuwste dagboek, was een plaatje geschroefd dat refe-

reerde aan een mysterieuze tragedie – misschien was het een teken aan de wand geweest:

MERYL, JE WAS NEGENTIEN EN ZO MOOI. JE VERDIENDE BETER EN ER KWAM VEEL TE VROEG EEN EINDE AAN JE LEVEN. IK ZOU ER ALLES VOOR OVER HEBBEN GEHAD OM JE TE REDDEN.

Paige maakte er een gewoonte van om langs de banken te lopen, de inscripties te lezen en er een uit te kiezen die ze als aanleiding wilde gebruiken voor een verhaal. Simon deed mee, in een poging de banden aan te halen, maar hem ontbrak de verbeeldingskracht van zijn dochter. En zo zat hij daar dan met de krant of prutste hij met zijn telefoon, bestudeerde de aandelenkoersen en las het nieuws van de financiële markten, terwijl de pen van Paige over het papier vloog.

Wat was er met die oude dagboeken gebeurd? Waar waren ze nu?

Simon had geen idee.

Het slotakkoord van 'Penny Lane' kwam als een verlossing, maar de straatmuzikant/bedelaar aarzelde geen moment om er 'All You Need Is Love' aan vast te knopen. Een jong stelletje kwam naast Simon zitten. De jongen fluisterde halfluid: 'Zouden we haar ook geld kunnen geven om haar mond te houden?', waarop zijn vriendin gniffelend reageerde met: 'Het is net alsof John Lennon opnieuw wordt vermoord.' Sommige mensen gooiden wat muntgeld in de gitaarkoffer, maar de meeste bleven op afstand en deinsden achteruit, terwijl ze een grimas trokken alsof ze iets hadden geroken waarmee ze liever niet geconfronteerd wilden worden.

Simon luisterde. Hij luisterde gespannen en hoopte iets van schoonheid te vinden in de melodie, in de song, in de tekst, in het zingen. Hij had amper oog voor de toeristen en de gidsen en de man die geen shirt aanhad (maar er beter wel een kon aantrekken) die flessen water verkocht voor een dollar, en de magere man met een *soulpatch* die moppen vertelde voor een dollar (*6 stuks voor 5 dollar!*), en de oude Aziati-

sche vrouw die om de een of andere reden ter nagedachtenis aan John Lennon wierook aanstak, en de joggers, en de mensen die hun hond uitlieten, en de mensen die van de zon genoten.

Maar er ging geen enkele schoonheid schuil in de muziek. Niets.

Simons ogen bleven gekluisterd aan het bedelende meisje dat de erfenis van John Lennon bezoedelde. Haar haar hing in viltige lappen langs haar hoofd. Ze had ingevallen wangen. Ze was broodmager, onverzorgd en vies, gewond en beschadigd, dakloos, verloren.

En ze was Simons dochter Paige.

Simon had Paige zes maanden niet meer gezien – niet meer sinds ze die ene onvergeeflijke stap had gedaan. Dat had voor Ingrid de deur dichtgedaan.

'Nu laat je haar,' had Ingrid tegen hem gezegd toen Paige de deur uit was gevlucht.

'Je bedoelt?'

Waarop Ingrid, een fantastische moeder, een toegewijde kinderarts, die haar hele leven in het teken van het helpen van kinderen had gesteld, zei: 'Ik wil haar niet meer zien in dit huis.'

'Dat meen je niet.'

'Dat meen ik wel, Simon. God sta me bij, dat meen ik.'

Maandenlang had hij, zonder dat Ingrid het wist, naar Paige gezocht. Soms heel gestructureerd, bijvoorbeeld toen hij een privédetective had ingehuurd, maar meestal lukraak, op goed geluk. Dan doorkruiste hij gevaarlijke, door drugs geregeerde wijken en liet hij haar foto zien aan weerzinwekkende verslaafden.

Zonder enig resultaat.

Simon had zich afgevraagd of Paige, die onlangs haar eenentwintigste verjaardag had gevierd (Waarmee, dacht Simon, met een feestje? Een spacecake, drugs? Wist ze eigenlijk wel wat voor dag het was?), van Manhattan was teruggekeerd naar het universiteitsstadje waar het allemaal fout was gegaan. Twee keer, in een weekend dat Ingrid dienst

had in het ziekenhuis en dus niet veel vragen kon stellen, had Simon overnacht in de Craftboro Inn, vlak bij de campus. Hij had op de binnenplaats van de universiteit gelopen en zich herinnerd hoe enthousiast ze met z'n vieren – hijzelf, Ingrid, Sam en Anya – aankomend studente Paige hadden meegeholpen om te settelen, en hoe Ingrid en hij, vanuit een op niets gebaseerd optimisme, van mening waren geweest dat het een fantastische plek was, al dat groen, al die ruimte en die bossen voor een dochter die was opgegroeid in Manhattan, en hoe dat optimisme was verschrompeld en tot niets gereduceerd.

Iets in Simon – iets wat hij nooit zou kunnen uiten of waarvan hij zelfs maar het bestaan zou kunnen erkennen – had het willen opgeven, had niet langer naar haar willen zoeken. Misschien was het leven niet beter geworden sinds Paige was weggelopen, het was wel in rustiger vaarwater gekomen. Sam, die in het voorjaar zijn diploma aan Horace Mann had gehaald, sprak weinig over zijn oudere zuster. Hij had zich beziggehouden met zijn vrienden en met eindexamenfeestjes, en nu richtte hij al zijn aandacht op het komende eerste studiejaar aan Amherst College. En Anya… hm, eigenlijk wist Simon niet hoe zij over de dingen dacht. Ze wilde niet met hem praten over Paige – eigenlijk wilde ze met hem over niets praten. Haar antwoorden op zijn pogingen een gesprek aan te knopen, bleven beperkt tot een enkel woord, dat zelden uit meer dan één lettergreep bestond. Het ging 'wel goed', of 'best', of 'kee'.

Tot het moment dat Simon een vreemde aanwijzing kreeg aangereikt.

Zijn bovenbuurman Charley Crowley, een oogarts met een praktijk downtown, stond op een ochtend drie weken geleden samen met Simon in de lift. Nadat ze de gebruikelijke beleefdheden hadden uitgewisseld en Charlie met zijn gezicht naar de liftdeuren stond, zoals mensen dat doen als ze in de lift staan, en keek hoe de verdiepingen werden afgeteld, vertelde hij Simon verlegen en met een klank in zijn stem die getuigde van waar medeleven, dat hij dacht dat hij Paige had gezien.

Simon, die eveneens naar de cijfers stond te staren, vroeg zo luchtig als het maar kon naar details.

'Eh… misschien heb ik haar gezien in het park,' zei Charlie.

'Hoe bedoel je? Dat ze door het park liep?'

'Nee, nee, dat niet.' Ze bereikten de begane grond. De deuren schoven open. Charlie haalde diep adem. 'Paige… maakte muziek bij Strawberry Fields.'

Charlie moest de verwarring op het gezicht van Simon hebben gelezen.

'Weet je wel… Om eh… geld te verdienen.'

Simon had het gevoel dat er ergens iets in hem knapte. 'Geld? Als een…'

'Ik wilde haar eigenlijk iets geven, maar…'

Simon knikte dat het goed was, dat Charlie door moest gaan.

'… maar Paige was zo ver weg, dat ze me niet eens herkende. Ik was bang dat ze het zo weer zou uitgeven aan…'

Charlie hoefde die gedachte niet af te maken.

'Het spijt me, Simon. Echt.'

Dat was het.

Simon overwoog of hij Ingrid over de gebeurtenis zou vertellen, maar hij vreesde voor wat dat teweeg zou brengen. In plaats daarvan begon hij tijd door te brengen op Strawberry Fields als hij geen verplichtingen had.

Hij kreeg Paige nooit te zien.

Hij vroeg een paar van de muziekmakende daklozen of ze haar herkenden terwijl hij een foto op zijn telefoon liet zien en meteen erna een paar dollarbiljetten in hun gitaarkoffer gooide. Een paar zeiden ja en boden meer details aan als Simon bereid was zijn bijdrage aan het goede doel nog iets substantiëler te maken. Dat deed hij zonder er iets voor terug te krijgen. Het merendeel herkende haar niet en nu Simon Paige zelf zag, begreep hij waarom. Fysiek was er bijna geen enkele overeenkomst tussen zijn ooit zo lieftallige dochter en dit door drugs gesloopte gratenpakhuis.

Maar toen Simon op Strawberry Fields op een bank zat – meestal zat hij pal tegenover het bord met STILTEZONE. MUZIEKINSTRUMENTEN EN VERSTERKT GELUID NIET TOEGESTAAN, een op die plek nogal ironisch verbod – begon hem iets op te vallen: de straatmuzikanten, die stuk voor stuk in meerdere of mindere mate pasten in het beeld van de erbarmelijke, afgetakelde dakloze, speelden altijd alleen en nooit door elkaar heen. Het moment waarop de ene muzikant de andere verving, verliep opvallend soepel. Ze wisselden elkaar na ongeveer een uur heel ordelijk af.

Alsof ze volgens een rooster speelden.

Het kostte Simon vijftig dollar om in contact te komen met iemand die Dave heette, een van de vuilste straatmuzikanten, wiens grijze haardos aan een enorme helm deed denken, die elastiekjes in zijn baard had, en een vlecht die tot midden op zijn rug reikte. Dave, die ofwel halverwege de vijftig was en een zwaar leven achter de rug had, ofwel halverwege de zestig was en die jaren goed had doorstaan, legde hem uit hoe het werkte.

'Dus vroeger was er een vent die Gary dos Santos heette… Wel eens van gehoord?'

'De naam komt me bekend voor,' zei Simon.

'Ja… Als je hier vroeger langs bent gekomen, herinner je je hem. Gary had zichzelf benoemd tot burgemeester van Strawberry Fields. Grote kerel. Hij heeft hier, o, ik denk wel twintig jaar de orde gehandhaafd. En als ik zeg "de orde gehandhaafd", bedoel ik dat de mensen zeven kleuren stront scheten als ze hem zagen. Die gozer was knettergek, weetjewel?'

Simon knikte.

'En toen in, nah, 2013, ging Gary dood. Leukemie. Was pas negenenveertig. En hier…' Dave maakte een gebaar met zijn in handschoenen zonder vingers gestoken handen, 'werd het een gekkenhuis. Complete anarchie toen die fascist er niet meer was. Heb je Machiavelli gelezen? Nou, dan weet je het wel. De musici waren elke dag met el-

kaar aan het knokken. Territoriumdrift, snap je?'

'Ik snap het.'

'Ze probeerden zelf een beetje politieagentje te spelen, maar jezus, de helft van die lui hier weet niet eens hoe ze hun eigen broek moeten dichtknopen. Weet je, dan was er zo'n klootzak die te lang speelde, en dan begon een andere klootzak er gewoon doorheen te spelen. Begonnen ze tegen elkaar te schreeuwen, ook als er kleine kinderen bij waren. Soms werden er klappen uitgedeeld en dan kwamen de smerissen, weetjewel?'

Simon knikte instemmend.

'Het was schadelijk voor onze reputatie – om maar te zwijgen van de portemonnee. Daarom hebben we een oplossing bedacht.'

'En dat was?'

'Een rooster. Om het uur een ander van tien uur 's morgens tot zeven uur 's avonds.'

'Echt?'

'Ja.'

'En werkt het?'

'Het is niet perfect, maar het komt in de buurt.'

Economisch eigenbelang, dacht Simon, de financieel analist. Een constante in het leven. 'Hoe moet je solliciteren om ook een uur te krijgen?'

'WhatsApp. We hebben vijf man voor vast. Die spelen op primetime. Daartussendoor krijgen anderen een beurt.'

'En jij doet het rooster?'

'Dat doe ik.' Dave stak zijn borst trots vooruit. 'Weetje, ik weet hoe je dat moet doen, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik zet bijvoorbeeld nooit Hal direct na Jules, want die twee haten elkaar meer dan mijn exen mij haten. Ik probeer er ook een beetje diversiteit in te brengen, zal ik maar zeggen.'

'Diversiteit?'

'Zwarte jongens, chickies, latino's, nichten, zelfs een paar Aziaten.'

Hij spreidde zijn handen. 'We willen de mensen niet de indruk geven dat alle schooiers witte jongens zijn. Dat is een fout stereotype, snap je?'

Simon snapte het. Hij snapte ook dat zijn missie kans van slagen had als hij Dave twee doormidden gescheurde briefjes van honderd dollar gaf met de belofte van de andere helft als Dave hem op de hoogte zou brengen wanneer zijn dochter weer van zich had laten horen om een uur op Strawberry Fields te spelen.

Die ochtend had Dave hem een bericht gestuurd:

11 uur vanochtend. Ik weet van niks. Ik zeg nooit wat.

En vervolgens:

Kom om 10 uur met het geld. Moet om 11 uur naar yoga.

En nu zat hij dus hier.

Simon zat tegenover Paige en vroeg zich af of ze hem zou opmerken en wat hij moest doen als ze dan de benen zou nemen. Hij twijfelde. Het leek hem het beste om te wachten tot ze uitgespeeld was. Zodra ze het armzalige beetje geld bij elkaar had geveegd en haar gitaar had opgeborgen, zou hij op haar afgaan.

Hij keek op zijn horloge. Twee minuten voor twaalf. Het uur van Paige liep ten einde.

Simon had in gedachten met allerlei openingszinnen geoefend. Hij had al gebeld naar de Solemani-kliniek in het noorden van de staat om een kamer te reserveren. Dat was zijn plan: hij zou zeggen wat nodig was, haar de wereld beloven, haar vleien, smeken en doen wat maar nodig was om haar zover te krijgen dat ze met hem meeging.

Een andere straatmuzikant, in een versleten spijkerbroek en een gescheurd hemd, kwam van de oostkant van het park aanlopen en ging naast Paige zitten. Hij had zijn gitaar in een zwarte vuilniszak opgeborgen. Hij tikte Paige op de knie en wees naar een denkbeeldig horloge om zijn pols. Paige knikte terwijl ze een einde breide aan 'I Am the Walrus' met een lang aangehouden 'goo-goo-goo-gjoob', gooide beide armen in de lucht en riep 'Bedankt' naar een publiek dat haar in

het geheel geen aandacht schonk, laat staan voor haar applaudisseerde. Ze raapte de paar armzalige verkreukelde eendollarbiljetten en de muntjes bij elkaar en liet toen opvallend behoedzaam haar gitaar in de koffer zakken. Die eenvoudige handeling – het in de koffer vlijen van die gitaar – raakte hem als een mokerslag. Simon had die Takamine-gitaar uit de G-serie voor haar gekocht bij Sam Ash in West 48th Street toen ze zestien werd. Hij probeerde de emoties weer op te roepen die bij die herinnering hoorden – zoals ze glimlachte toen ze hem van de haak aan de muur haalde, zoals ze haar ogen sloot toen ze hem uitprobeerde en zoals ze Simon omhelsde en 'Bedankt, bedankt, bedankt!' riep toen hij zei dat ze hem kreeg.

Maar die emoties kwamen niet, als ze al echt waren.

De vreselijke waarheid was dat Simon dat kleine meisje niet eens meer tevoorschijn kon toveren.

Het afgelopen uur had hij het wel geprobeerd. Hij probeerde nu opnieuw naar haar te kijken en het beeld op te roepen van dat kleine engeltje dat hij naar zwemles had gebracht in 92nd Street, dat meisje dat in een hangmat zat in de Hamptons, terwijl hij haar twee volledige Harry Potter-boeken voorlas tijdens de drie dagen van het Labor Day-weekend, het kleine meisje dat per se al twee weken van tevoren haar Vrijheidsbeeldkostuum aan wilde, inclusief een groengeverfd gezicht, maar – misschien was het een automatische afweerreactie – het lukte hem niet om die beelden op te roepen.

Paige kwam moeizaam overeind.

Het werd tijd om op haar af te stappen.

Aan zijn kant van het mozaïek kwam hij overeind. Zijn hart bonsde in zijn keel. Hij voelde hoofdpijn opkomen, alsof twee enorme handen tegen zijn slapen drukten. Hij keek naar links en naar rechts.

Of hij de vriend zag.

Simon kon niet precies aangeven waar het fout was gegaan, wanneer het was begonnen, maar hij legde de schuld voor de gesel die zijn dochter, en bijgevolg zijn hele gezin, had getroffen bij haar vriend. Ja,

hij had alles gelezen over hoe een verslaafde verantwoordelijk is voor zichzelf, dat het de verslaafde is, en alleen de verslaafde die schuld draagt, hij had het allemaal gelezen. En ook dat de meeste verslaafden (en bijgevolg het gezin) een verhaal hadden. Misschien was de verslaving begonnen met pijnbestrijding na een operatie. Misschien was het terug te voeren op de genadeloze concurrentie tussen leeftijdgenoten of had een onschuldig experiment tot erger geleid.

Er was altijd een excuus.

Maar in het geval van Paige – je kon het op karakterzwakte schuiven, of misschien hadden ze als ouders gefaald, of wat dan ook – leek het allemaal een beetje eenvoudiger.

Er was een Paige voordat ze Aaron had leren kennen en er was een Paige daarna.

Aaron Corval was geteisem – ondubbelzinnig geteisem – en als je geteisem en puurheid mixt, raakt de puurheid voor altijd bezoedeld. Simon had nooit begrepen waar de aantrekkingskracht in school. Aaron was tweeëndertig, elf jaar ouder dan zijn dochter. Toen alles nog iets onschuldiger was, had Simon zijn wenkbrauwen gefronst vanwege dat leeftijdsverschil, maar Ingrid had haar schouders opgehaald. Zij was wel het een en ander gewend uit de tijd dat ze als model werkte. Nu was dat leeftijdsverschil natuurlijk volstrekt van ondergeschikt belang.

Aaron was in geen velden of wegen te bekennen.

Een klein vogeltje van hoop fladderde op. Zou Aaron eindelijk van het toneel verdwenen zijn? Kon dat kwaadaardige gezwel, die kanker, die parasiet die zijn dochter had leeggezogen, eindelijk genoeg van haar gekregen hebben en zijn heil hebben gezocht bij een robuuster slachtoffer?

Dat zou goed zijn, geen twijfel mogelijk.

Paige liep weg in oostelijke richting, het pad op dat het park in voerde, schuifelend als een zombie. Simon kwam in beweging.

Wat moest hij doen, vroeg hij zich af, als ze zou weigeren met hem

mee te gaan? Dat was niet alleen voorstelbaar, het was zelfs heel waarschijnlijk. Simon had in het verleden geprobeerd haar te helpen, maar dat had averechts gewerkt. Hij kon haar niet dwingen. Dat wist hij. Hij had zelfs geprobeerd om via zijn zwager Robert Previdi een gerechtelijk bevel te bemachtigen waarmee hij haar gedwongen zou kunnen laten opnemen. Dat had evenmin gewerkt.

Simon haalde haar bij en liep achter haar. Haar versleten zonnejurk hing te losjes om haar schouders. Op haar rug zag hij bruine vlekken – zon, ziekte, mishandeling? – die haar ooit zo smetteloze huid ontsierden.

'Paige?'

Ze keerde zich niet om, ze hield zelfs niet even iets in, en heel even koesterde Simon de veronderstelling dat hij zich had vergist, dat Charlie Crowley zich had vergist, dat dit verslonsde, zurig stinkende gratenpakhuis met haar verwoeste stem niet zijn oudste kind was, niet zijn Paige was, niet de tiener die de rol van Hodel had gespeeld toen de Abernathy Academy *Fiddler on the Roof* op de planken had gebracht, die de geur van perziken en jeugd verspreidde en het publiek ontroerde toen ze haar solo 'Far from the Home I Love' ten gehore bracht. Simon had bij alle vijf de voorstellingen een brok in de keel gekregen en was iedere keer bijna tot tranen toe geroerd als de Hodel die Paige speelde zich tot Tevje wendde met de woorden: 'Papa, alleen God weet wanneer wij elkaar terug zullen zien,' waarop haar toneelvader antwoordde met: 'Dan leggen we het in Zijn hand.'

Hij schraapte zijn keel en verkleinde de afstand. 'Paige?'

Ze ging langzamer lopen maar keerde zich niet om. Simon reikte met een trillende hand naar haar. Ze had hem nog steeds haar rug toegekeerd. Hij legde zijn hand op haar schouder, voelde niets dan droge botten onder een papieren huid en probeerde het nog een keer.

'Paige?'

Ze bleef staan.

'Paige? Ik ben het, papa.'

Wanneer had ze voor het laatst 'papa' tegen hem gezegd? Het was 'pap' geweest, voor haar, voor alle drie zijn kinderen, al zolang hij zich kon herinneren, en toch kwam het er zomaar uit. 'Papa'. Hij hoorde dat zijn stem brak. Hij hoorde zichzelf smeken.

En nog altijd keerde ze zich niet naar hem om.

'Alsjeblieft, Paige…'

Toen begon ze te rennen.

Het verraste hem volledig. Paige had een voorsprong van drie passen op hem toen hij zelf in actie kwam. Hij had de afgelopen tijd aan zijn conditie gewerkt. Er was een fitnesscentrum naast zijn kantoor en de stress die het verlies van zijn dochter – zo keek hij ertegen aan, hij was haar verloren – hem had opgeleverd, had hem ertoe gebracht zich fanatiek bezig te houden met cardioboksen tijdens zijn lunchpauze.

Hij sprong achter haar aan en had haar in een mum van tijd weer ingehaald. Hij greep haar bij haar als een rietstengel zo dunne bovenarm – als hij zou willen, zou hij met duim en wijsvinger haar fragiele biceps kunnen omvatten – en rukte haar terug. Hij rukte misschien veel te hard, maar alles bij elkaar, het achter haar aan sprinten, het vastgrijpen van de bovenarm en haar naar zich toe rukken, gebeurde onbewust, zonder dat hij er zelf controle over had.

'Au!' riep ze. 'Laat me los!'

Het krioelde rondom van de mensen en sommige keerden zich om bij het horen van die kreet. Het interesseerde hem niet, al maakte het zijn missie des te urgenter. Hij moest nu snel handelen en haar hier wegvoeren voordat een of andere barmhartige samaritaan zou opstaan om haar uit zijn klauwen te 'redden'.

'Schatje, ik ben het, je vader. Kom alsjeblieft met me mee.'

Ze stond nog altijd met haar rug naar hem toe. Simon trok aan haar arm zodat ze hem zou moeten aankijken, maar Paige legde haar gekromde elleboog over haar ogen, alsof ze tegen een fel licht in keek.

'Paige? Paige, kijk me alsjeblieft aan.'

Ze verstijfde, en ontspande zich toen ineens. Ze liet haar arm van

voor haar gezicht zakken en sloeg langzaam haar ogen op om hem aan te kijken. De hoop kwam plotseling weer in hem tot leven. Ja, haar ogen lagen diep in de kassen. Ze waren geel waar het wit had moeten zijn, maar nu dacht Simon eindelijk een flikkering van leven te herkennen in die ogen.

Nu zag hij eindelijk iets terug van het kleine meisje dat hij ooit had gekend.

Toen Paige iets zei, hoorde hij eindelijk de echo van zijn eigen dochter: 'Pap?'

Hij knikte. Hij deed zijn mond open om iets te zeggen, maar sloot hem weer omdat hij voelde dat het hem te machtig werd, en probeerde het een tweede keer. 'Ik wil je helpen, Paige.'

Ze begon te huilen. 'Het spijt me zo.'

'Het geeft niet,' zei hij. 'Alles komt goed.'

Hij spreidde zijn armen om haar in veiligheid te brengen toen een nieuwe stem als een scheermes door het park sneed.

'Wel, godverdomme…'

De moed zonk Simon in de schoenen. Hij keek naar rechts.

Aaron.

Paige kromp in elkaar en deinsde achteruit, weg van Simon bij het horen van Aarons stem. Simon probeerde haar vast te houden, maar ze rukte haar arm uit zijn greep. De gitaarkoffer knalde tegen haar been.

'Paige…' zei Simon.

Maar wat het ook was geweest wat hij even daarvoor in haar ogen had gezien, het viel in duizend scherven uiteen.

'Laat me met rust!' schreeuwde ze.

'Paige, alsjeblieft…'

Paige deinsde met haar armen maaiend nog verder achteruit. Simon probeerde opnieuw haar arm vast te pakken, als een wanhopige man die van de rotsen valt en probeert zijn val te stuiten door een tak te grijpen, maar Paige gilde hartverscheurend.

Zo hartverscheurend dat het de aandacht trok van veel mensen.

Simon gaf het echter niet op.

'Alsjeblieft, luister…'

Toen kwam Aaron tussenbeide.

Simon en Aaron stonden oog in oog. Paige verschool zich achter Aaron. Aaron zag er doorgedraaid uit. Hij droeg een spijkerjasje over een groezelig wit T-shirt – de laatste chique junkiemode, minus het chique. Hij had te veel kettingen om zijn nek en een stoppelbaard die voor modern moest doorgaan, maar het niet was, en hij droeg werkschoenen, het toppunt van ironie voor iemand die in zijn hele leven nog geen dag eerlijk werk had verricht.

'Het is goed, Paige,' zei Aaron met een hatelijke grijns terwijl hij Simon onafgebroken aanstaarde. 'Loop maar door, popje.'

Simon schudde zijn hoofd. 'Nee, niet…'

Maar Paige zette zich af, bijna alsof ze Aaron als startblok gebruikte, en begon het pad op te rennen.

'Paige?' schreeuwde Simon. 'Wacht! Alsjeblieft…'

Ze ontsnapte. Simon sprong naar rechts om achter haar aan te gaan, maar Aaron bewoog met hem mee en versperde hem de weg.

'Paige is volwassen,' zei Aaron. 'Je hebt het recht niet…'

Simon balde zijn vuist en stompte Aaron midden in zijn gezicht.

Hij voelde de neus meegeven en hoorde dat hij brak met een krakend geluid alsof hij op een vogelnest was gaan staan. Het bloed stroomde over Aarons gezicht.

Aaron zakte in elkaar.

Dat was het moment waarop de beide Finse toeristen begonnen te gillen.

Het interesseerde Simon niet. Hij zag Paige nog steeds verderop. Ze rende naar links, van het pad af, tussen de bomen door.

'Paige, wacht!'

Hij sprong langs de in elkaar gezakte man en begon achter Paige aan te rennen. Maar vanwaar hij lag greep Aaron zijn been. Simon pro-

beerde zich te bevrijden, maar hij zag meer mensen dichterbij komen. Mensen die het goed meenden, maar het niet begrepen. Een heleboel. Sommigen filmden wat er gebeurde met hun klotetelefoons.

Ze begonnen allemaal tegen hem te schreeuwen, dat hij stil moest blijven staan.

Simon trapte Aaron van zich af, struikelde, maar kreeg de controle over zijn benen weer terug. Hij rende het pad op, in de richting van de plek waar Paige was verdwenen tussen de bomen.

Maar het was nu te laat. De omstanders hadden hem ingesloten.

Iemand probeerde hem met een heupzwaai onderuit te halen. Simon haalde naar hem uit met een elleboog. Zijn belager produceerde een *oef*-geluid en de greep verslapte. Een tweede man sloeg zijn armen om Simons middel. Simon wierp hem van zich af alsof hij een ceintuur losmaakte en probeerde nog altijd achter zijn dochter aan te gaan, als een halfback in het American football die een hele reeks defenders van zich af probeert te schudden op weg naar de achterlijn.

Maar uiteindelijk waren er te veel tegenstanders.

'Mijn dochter!' schreeuwde hij. 'Alsjeblieft… Hou haar tegen…'

Niemand kon het horen vanwege alle consternatie, of misschien luisterden ze domweg niet naar die agressieveling die ze in toom moesten houden.

Nog een toerist besprong hem. En nog een.

Toen Simon uiteindelijk bezweek, zag hij zijn dochter op het pad. Hij kwam hard op de grond terecht. Omdat hij probeerde overeind te krabbelen, begonnen ze te slaan. Met zijn allen. Achteraf zou blijken dat hij drie gebroken ribben, twee gebroken vingers en een hersenschudding had en dat het drieëntwintig hechtingen vergde om alle wonden te dichten.

Hij voelde er niets van. Het enige wat hij voelde was zijn gewonde hart.

Nog iemand sprong boven op hem. Hij hoorde mensen schreeuwen en ineens was de politie er. Ze rolden hem op zijn buik, plantten een

knie in zijn rug en boeiden hem. Hij keek nog één keer op en zag Paige naar hem kijken van achter een boom.

'Paige!'

Maar ze kwam niet naar hem toe. In plaats daarvan glipte ze weg terwijl Simon zich realiseerde dat hij opnieuw tekortgeschoten was.